

“Ne salaperäiset”

”Muumipeikko ryntäsi pystyyn, juoksi yli sillan ja uimahuoneeseen. Siellä hän meni komerolle ja riuhtaisi oven sepposen selälleen. Siinä riippuivat kylpyviitat. Tuossa oli kumista tehty hemuli, jota ei koskaan saanut puhalletuksi täyteen. Aivan kuten kesällä. Mutta lattialla kyyhötti jokin pieni olio ja tuijotti häneen. Se oli pitkäkarvainen ja harmaa ja sillä oli iso kuono. Sitten se vilkastui, vilahti kuin lattiaveto hänen ohitseensa ja katosi. Hän näki hännän liukuvan mustana nauhana uimahuoneen ovesta ulos. Tupsu tarttui hetkeksi oven rakoon, mutta se riuhtaistiin irti ja olento oli kerta kaikkiaan kadonnut.

Mutta samassa Tuu-tikki tuli sisään kasari kädessänsä ja sanoi: – Vai niin, sinä et sittenkään voinut olla avaamatta. – Siellä oli vain jonkinlainen vanha rotta, sanoi Muumipeikko pahantuulisena. – Ei se ollut rotta, Tuu-tikki sanoi. Se oli peikko. Samanlainen peikko kuin sinäkin olit ennen kuin sinusta tuli Muumipeikko. Tuolaiselta sinäkin näytit tuhat vuotta sitten. Muumipeikko ei keksinyt mitä olisi sanonut. Hän meni kotiin ja istuutui salonkiin miettimään.

Hetken kuluttua pikku Myy tuli lainaamaan steariinikynttilää ja sokeria. – Olen kuullut sinusta kauheita, hän sanoi ihastuksissaan. Sinä olet kuulemma laskenut oman esi-isäsi ulos kome-rosta. Väitetään, että te muistutatte toisianne. – Äh, ole vaiti, sanoi Muumipeikko.

Hän meni ullakolle ja etsi käsiinsä valokuva-albumin. Siinä oli sivu sivun jälkeen arvokkaita muumipeikkoja, useimmiten valokuvattuina kaakeliuunien edessä tai kuisteilla. Ei ainoakaan heistä muistuttanut komerossa ollutta peikkoa. – Sen täytyy olla erehdys, Muumipeikko ajatteli. Minä en voi olla hänelle sukua. Hän katsoi nukkuvaa isäänsä. Vain kuono oli vähän samanlainen kuin peikolla. Mutta ehkä tuhat vuotta sitten...

Kristallikruunu alkoi äkkiä helistä. Se kei-nui hiljaa edestakaisin ja jokin liikkui tyllin sisä-sä. Se oli karvainen ja pieni, ja pitkä musta häntä riippui suoraan alas lasipalojen välistä. – Siellä hän on, mutisi Muumipeikko. Minun esi-isäni on asettunut asumaan salongin lamppuun.

– Pss! Muumipeikko kuiskasi. Älä sano mitään. Ehkä he sittenkin olivat sukua. Ja tul-

lessaan käymään vieraisilla sukulaiset saattavat viipyä pitkän aikaa. Jos hän on esi-isä, hän voi jäädä ainaaksi. Kuka sen tietää. – Minä näytän hänelle taloa, Muumipeikko ajatteli. Niin äitikin tekisi jos joku sukulainen tulisi käymään. Hän otti lampun ja valaisi erästä kaunistaa, käsinmaalattua taulua ja ylipäänsä kaikkea arvokasta ja kaunistaa, mitä perhe omisti. Peikko tarkasteli jokaista esinettä huolellisesti, mutta ei ilmeisesti käsittänyt mitä tämä kaikki oikein tarkoitti. Lopulta Muumipeikko huokasi ja asetti lampun kaakeliuunin reunustalle. Mutta silloin peikko kiinnostui.

Se tulla mätkähti alas kristallikruunusta ja vilisti kuin pieni harmaa lumppuläjä ympäri kaakeliuunia. Se pisti päänsä luukusta sisään ja nuuhki tuhkaa. Se oli erittäin kiinnostunut koruommellusta pellinnyöristä ja haisteli kauan uunin ja seinän välissä olevaa rakoa. – Kyllä se on varmasti totta, ajatteli Muumipeikko järkyttyneenä. Minä olen hänen sukulaisensa. Sillä äiti on aina sanonut, että meidän esi-isämme elivät kaakeliuunien takana...

Samassa alkoi herätyskello päristä. Muumipeikko pani tavallisesti sen soimaan hämärän aikaan, sillä hän kaipasi eniten seuraa. Peikko jäykistyi, sitten se kipaisi kaakeliuuniin niin että poro pölysi. Ja hetken kuluttua se alkoi kiukkuisesti rapistella peltiä.

Muumipeikko sulki herätyskellon ja odotti sydän jyskyttäen. Mutta mitään ei enää kuulunut. Savupiipusta pirahti hieman nokea ja pellinnyöri keinui. Muumipeikko meni katolle rauhoittuakseen. – No, miten sinä viihdyt esi-isän seurassa? huusi pikku Myy kelkkamäestä. – Mainiosti, sanoi Muumipeikko arvokkaasti. Vanhassa suvussa, kuten meidän, tiedetään kyllä miten pitää käyttäytyä. Hän tunsu itsensä äkkiä ylpeäksi omistaessaan esi-isän. Ja sitä paitsi oli virkistävää tietää, ettei pikku Myyllä ollut sukupuuta ollenkaan, vaan hän oli pikemminkin tullut maailmaan suorastaan sattumalta.”

*Tove Janssonin kirjasta Taikatalvi mukaeltu,
Werner Söderström Osakeyhtiön
laakapainossa Porvoossa 1966, toinen painos*